

Γεμίζει η ψυχή χωρίς αλήθεια; (Κατερίνα Τζωρτζινάκη)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : 22 Ιουλίου, 2008

Δάνειος ο πρόλογος από τον Τοκβίλ. «Βλέπω ένα πλήθος αναρίθμητο ομοίων και ίσων ανθρώπων που περιστρέφονται ακούραστα περί τον εαυτό τους για να προσπορισθούν μικρές και φτηνές απολαύσεις, με τις οποίες γεμίζουν την ψυχή τους.

Ο καθείς από αυτούς αποτραβηγμένος παράμερα, νιώθει σαν ξένος προς τη μοίρα όλων των άλλων: τα παιδιά του και οι προσωπικοί του φίλοι αποτελούν για αυτόν ολόκληρο το ανθρώπινο γένος.

Όσο για τους γείτονές του, βρίσκεται δίπλα τους αλλά δεν τους βλέπει, τους αγγίζει και δεν τους αισθάνεται, υπάρχει μόνο εν εαυτώ και δι' εαυτόν, και, αν ίσως του μένει μια οικογένεια, δεν έχει, όμως, πλέον πατρίδα.

Πάνω από αυτούς υψώνεται μια τεράστια κηδεμονική εξουσία, που επιφορτίζεται να διασφαλίζει την απόλαυσή τους και να αγρυπνά για τη τύχη τους.

Είναι απόλυτη, διεξοδική, έρρυθμη, προνοητική και ήπια. Θα έμοιαζε με την πατρική εξουσία εάν, όπως αυτή, είχε ως αντικείμενο την προπαρασκευή ανθρώπων για την ενηλικίωση. Αντιθέτως, εκείνο που επιδιώκει είναι να τους σταθεροποιήσει αμετακλήτως στην παιδική ηλικία. Της αρέσει να ευφραίνονται οι άνθρωποι, αρκεί να σκέπτονται μόνο το πώς θα ευφρανθούν...».

Σύμφωνα με την τοκβιλιανή υπόθεση και παρατήρηση -του 1840 αν δεν με απατά η μνήμη μου- το κοινωνικό σώμα μετατρέπεται σε μια αδιάφορη και παθητική μάζα, αποσύρεται στο μικρόκοσμό του, στη μικρή κοινωνία του και εγκαταλείπει ασμένως τη μεγάλη στην τύχη της.

Φτάσαμε να καταναλώνουμε σκάνδαλα και περιπέτειες, δοκιμάζοντας ευφραντικά συναισθήματα, εκτονώνοντας ψυχαγωγικές ανάγκες. Οι φαυλότητες και τα πάθη αναπληρώνονται με πρωτόγνωρους ρυθμούς και λησμονούνται, όλα και όλοι μπερδεύονται σε ένα θέαμα που κουράζει, εξαντλεί και εξαντλείται σε κραυγές και ψιθύρους.

Κι ύστερα, αφού, απάντηση στο «τις πταίει» δεν θα πάρουμε, σπρώχνουμε ανόρεχτα την ψήφο στην κάλπη, και περιμένουμε το γκρίζο που δίνουμε, να μας αποδοθεί

λευκό.

(Πηγή: "Ναυτεμπορική")